

Vilém Koubek

Čepel entropie

Řež plná černého humoru a cynismu.

Vychází 28. srpna

AUTOR

kniha

rozhovor

ukázka

informace

Vilém Koubek

Vilém Koubek (nar. 1988) se od mládí zabývá videoherní žurnalistikou. Po studiu českého jazyka na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity se věnoval také editaci textů, díky níž začal spolu s Janou Kilianovou vydávat komiks *Korektor* (Plus 2014). V současnosti je redaktorem časopisu *100+1 zahraniční zajímavost*. Rád o sobě prohlašuje, že dokáže najít krásu i v nejextrémnějších zákoutích kultury, a svou vyhraněnost přenáší do psaní. *Čepel entropie* je jeho prozaickým debutem.

autor

KNIHA

rozhovor

ukázka

informace

Autor komiksu *Korektor* přichází s cynickým prozaickým debutem

Tonda Vořezálek otevře oči do světa, v němž zemřel. Znovu potká svou milující ženu i přátele z útulného domova důchodců – a vzápětí je všechny pozabíjí. Démon, kterého si přinesl z podsvětí, má totiž hlad a chce si užívat. Záhy však démon zjistí, že svět lidí není tak idylické místo, jak ho líčí legendy a cestovní kanceláře v pekle. Na paty se mu nalepí lovci, smůla a možná i prastaré mocnosti. Ne přede všemi se mu podaří utéct, a jeho bezstarostné vraždění pro radost se změní v boj o přežití. Změří tak síly se Satanem, zjistí, že z earl greye se dá vylouhovat pořádně silný odvar, a na vrcholu šílenství se projede po zcela průjezdné dálnici D1. Nakonec se kolem něj rozpoutá celoplanetární apokalypsa.

Čepel entropie se hrdě hlásí ke splatterpunku, ale místy si tyká i s H. P. Lovecraftem, a nebojí se dokonce využít prvků hororového žánru bizarro.

autor

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

Kouzlo fantastiky spočívá v její nespoutanosti

Většina lidí bude tvou knihu vnímat jako akční rež plnou cynismu, ironie a nihilismu. Je tomu skutečně tak, nebo věříš, že i akční fantastiku je možné číst jinak než jako panoptikum krve a šílených démonů?

Z mého pohledu by fantastika měla nabízet povrchnost i hloubku v jednom balení. Na jedné straně má totiž moc dát lidem velmi uspokojivé zážitky spojené s dobrodružstvím, zabíjením, válčením, netradičním sexem a podobně. Na straně druhé jí nikdo nebrání v inspiraci skutečnými a třeba i závažnými tématy, jež se dají schovat pod povrch tak, aby je našel jen ten, kdo je vyhledává. Kouzlo fantastiky spočívá v její nespoutanosti. I když se vám po stránkách prohánějí draci nebo démoni, v žádném případě to nemusí znamenat, že čtete něco hloupého, nebo dokonce dětinského.

Na povrchu *Čepele* je proto ukrutná a neutuchající rež, v níž vedle krve poleťují vzduchem hlášky a nábojnice. Zároveň jde ale taky o úšklebek společnosti, která by chtěla být ke všem citlivá, ale mimo jiné tak přichází o velké množství smyslu pro humor. Namísto aby v lidech podporovala myšlenku, že jsou jedineční a svět je tu pro ně, je *Čepel* postavená na absolutní zbytečnosti – v očích hlavních postav jsme všichni stejným dílem bezvýznamní a podle toho se k nám také chovají. V podstatě jsem vzal rovnoprávnost, vyhnal ji do extrému a otočil proti nám. Ale také je to příběh o přátelství – jen v rolích hrdinů dostanete dva plnohodnotné psychopaty, které nikdo nenařadil pro oči mladšího obecenstva.

***Čepel entropie* můžeme označit jako fantasy s prvky hororu, ale ty se hrdě hlásíš k odkazu splatterpunku a také k označení brak. Proč, co to pro tebe představuje?**

Přijde mi, že označení „fantasy s prvky hororu“ v podstatě nemá žádnou vypovídající hodnotu. Do stejné škatulky totiž podle mě můžeme strčit poslední knihy *Harryho Pottera*, *Projekt Kronos* od Pavla Bareše a klidně třeba i *Frankensteina* od Mary Shelleyové. Pocitově jsou to samozřejmě dost jiné tituly, ale čistě technicky splňují podmínky pro zařazení do fantasy i hororu.

Pokud ale o něčem řekneme, že se to hrdě hlásí ke splatterpunku, bude moje představa podstatně jasnější. Najednou přede mnou začnou defilovat hrdinové s motorovou pilou místo ruky, sekačka na trávu si namísto záhonu začne pochutnávat na domě plném obživlých mrtvol atd. Splatterpunk vnímám jako žánr, který je natolik vyhraněný, že minimálně zpracováním násilí přechází v absurdno a tím jej transformuje v plnohodnotnou formu projevu. A do této neřízené brutality se dají bez větších problémů schovat nejen vtipy, ale i trocha té sociální kritiky.

A označení brak mi nikdy nevadilo. Chápu, že pro spoustu lidí má pejorativní vyznění a ti pak utíkají k „žánrové literatuře“. Pro mě ale pomyslná hrubost označení brak funguje coby projev upřímnosti. *Čepel* není román, který skončí v muzeích a učebnicích. Nehraje si na nic vznešeného. Jde o poctivý nášup

autor

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

humoru, akce, perverze, hororu a občasně intelektuální masturbace, o text, u kterého si párkrát povzdechnete, že jsem nejspíš magor. A to je brak, jasné jako facka.

Které autory rád čteš? Myslíš si, že je jejich vliv znát na tvém románu?

O tom, že knížky nejsou jen o hoších od Bobří řeky, husitech a Rychlých šípech mě poprvé přesvědčil Jiří Kulhánek s tetralogií *Divocí a zlí* – pak to se mnou začalo jít z kopce. Následoval Žamboch, Pavlovský a také Kopřiva, který je pro mě dodnes brakovým králem. Od akce jsem začal utíkat k detektivkám – v tomhle žánru mě baví třeba Joe Lansdale (jednou bych chtěl umět psát tak dobré dialogy jako on) nebo Ken Bruen, jehož extrémní jazykové efektivitě se vyrovná jen cyničnost samotných knížek.

Nakonec jsem došel do stavu, kdy se nebojím číst cokoliv, co mě nějakým způsobem zaujme. Objevil se Lovecraft, přišel Poe, pak zakleпали na dveře Ketchum, Joyce, Abercrombie... Nebráním se ani poezii. Pravdou ale je, že poslední dobou se docela vyžívám v nejtemnějších zákoutích okrajového hororového žánru bizarro – dinosaurům ověšeným raketometry, kostlivcům vylézajícím z vagín, indiánům uctívajícím Cthulhu, Satanovi prodávajícímu hamburgery nebo třeba Rajské zahradě, kterou terorizují obří létající žraloci, se totiž těžko odolává.

Vliv tohoto všeho je na mém psaní samozřejmě znát. Ostatně pokud se nějaký autor odváží tvrdit, že se neinspiruje svými oblíbenci, tak lže. Ze všeho nejvíc ale zmíněný literární kompost využívám v okamžicích, kdy na mě jdou pochybnosti: jakmile začnu mít pocit, že zacházím v některých ohledech příliš daleko nebo že přece tuhle prasárnu už lidi nebudou schopni překousnout. Pak obvykle stačí drobná exkurze do světa bizarro a často nakonec ještě přitvrzuju. (smích)

Čepel entropie je tvým prozaickým debutem, ale není první knihou, kterou máš za sebou. S Janou Kilianovou jste před několika lety vydali komiks *Korektor*. Jak se pro tebe lišila práce na těchto dvou knihách?

S trochou nadsázky se dá říct, že *Korektor* byla taková příprava na *Čepel*, během níž jsem se učil, jak vytěžit co nejvíc z mála. Tři bubliny textu jsou totiž překvapivě svazující a budovat humor nebo něco rovnou vyprávět na tak malém prostoru není snadné. Předtím jsem nikdy nic podobného netvořil, takže jsem se prostě řídil instinktem. Jana pak vybírala stripy, které jí přišly dobré, podpírala je obrázky a měla se mnou trpělivost. (smích) Díky jejímu konstruktivnímu feedbacku jsem si uvědomil spoustu věcí o psaní a naučil se text lépe pointovat. Což se samozřejmě v braku náramně hodí.

Jinak ale práce na knihách moc podobná nebyla. Korektorské stripy vznikaly v okamžicích, kdy mi tekly nervy. V podstatě to pro mě byla forma terapie – namísto abych mlátil věcmi a trhal papír, napsal jsem za noc třeba dvacet stripů. Všechno to zoufalství, vztek a další emoce jsem usměrnil do bublin, které byly absolutně vyhořelé a chladné. A ten pomyslný korektorský klid pak svým způsobem pronikl do mě. Korektorovi jsem se mohl svěřit v podstatě s čímkoliv a obvykle ani nehnul brvou.

Čepel vyhřezla z trochu jiného člověka, protože začala vznikat v okamžiku, kdy už *Korektora* nebylo potřeba. Tou dobou jsem zjistil, že pokud není vztek účelný a destrukce kreativní, nemají smysl – jsou ztrátou času. Vznikla tak knížka, jejímž hlavním sdělením je, že člověk by se v životě měl v první řadě bavit. A pokud to znamená přilévát benzín do ohně, nedá se nic dělat.

autor

kniha

ROZHOVOR

ukázka

informace

Jana Kilianová se ujala i ilustrace obálky *Čepele*. Jak k tomu došlo? A jsi s výsledkem spokojený?

Po zkušenostech s *Korektorem* mi přišlo zcela přirozené, že by Jana měla být betačtenářkou *Čepele*. A zda by nakreslila obálku, jsem se jí vůbec nemusel ptát – pokud si dobře vzpomínám, pasovala se do té pozice v podstatě sama. Knížku přečetla, líbila se jí a pak mi dala jasně najevo, že neexistuje žádná jiná možnost, než že bude mít obálku právě od ní. A kdo jsem já, abych odmítal někoho takhle talentovaného a nadšeného?

Tvorba obálky pak byla pohodová. S Janou máme podobný názor na to, jak by mělo vypadat cynické vraždící monstrum. Vzduchem proletělo pár inspirací a obálka nakonec vznikla coby koláž postav a prvků napříč celou knihou. V podstatě se dá říct, že čím větší porci *Čepele* bude mít čtenář za sebou, tím víc věcí z obálky začne poznávat, takže má smysl se k ní vracet. A z toho mám velkou radost.

V dnešní době trilogií a nekonečných sérií působí tvá kniha výjimečně tím, že se zdá být uzavřená. Je tomu skutečně tak, nebo už připravuješ nějaké pokračování?

Netvrdím, že mi za pár let nerupne v bedně a nepokusím se nějakým způsobem navázat, ale v současnosti je pro mě *Čepel* sólovka. Osobně mi totiž právě tenhle druh knih chybí. Vidina sáhodlouhé série, která navíc ještě není dopsaná a jejímu autorovi čouhá parte z kapsy, mě bez problémů dovede odradit. To samé na sobě pozoruju i v případě seriálů, které se táhnou řady let a nemůžou se dobrat uspokojivého rozuzlení. *Čepel* má proto jasně definovaný začátek, a hlavně konec. Dočteš ji a tím to hasne.

Přestože *Čepel* ještě ani nestihla vychladnout, je poslední otázka nasnadě. Pracuješ už na něčem novém?

Čepel je o přátelství, takže teď v duchu hesla „větší, hezčí, lepší“ logicky dokončuju knížku o lásce. A taky o krizi středního věku, která zaútočí na pozadí postapokalyptického westernu, jenž se postupně změní v road movie, space operu a nakonec spadne do bizarro septiku. Protože proč troškařit. Opět to bude brak, opět splatterpunk a pravděpodobně to pojmenuju *Organická oprátka*.

rozhovor připravil Jiří Štěpán,
redaktor žánrové beletrie nakladatelství Host

autor

kniha

rozhovor

UKÁZKA

informace

Tři zmrzačená těla na zemi, nedbale poházené žvance mozku, přelámané končetiny a kusy tkání. Toník Vořezálek s dírou v rameni, která se před jejíma očima hojí, potřísněný kusy masa a celý tak nějak promočený krví.

Prosvítá akorát úsměv.

Anička by klidně vsadila své neexistující panenství na to, že ještě včera ho tak zářivý neměl.

Pilulková víla ztuhne. Pravděpodobně ji dojme ležérnost a nedbalost, s jakou se koridor proměnil v koncert goregrindové kapely.

Mrtvoly z pokojů na její úžas ovšem neberou ohled. A vyrazí do útoku.

Nejenže má úsměv filmové hvězdy, ale na svých osmdesát let se pohybuje až překvapivě hbitě! bleskne hlavou Aničce. Ono to ale bylo odjakživa děvče se špatným odhadem. Toník se pohybuje extrémně rychle i na poměry světových atletů.

Také proto, jakmile vrazí do vozíku, který se explozivně změní ve fontánu chrlící bílé pilulky, přelomí Aničce obě nohy a setrvačností s ní vletí zpět do výťahu. Jako v každém správném hororu z kabiny vystříkne gejzír krve, jehož spanilý let doprovází dívčí řev a démonův apetit.

O chvílku později přeběhne spokojený Toník pohledem po tlačítkách příslušných pater, vyštourá ze zubů kus lebky, řihne a zvolí.

Příští zastávka: přízemí.

Dveře se rozevrou jako čerstvá rána: vylije se z nich krev a zbytky tělních tekutin.

Nejde o kubrickovskou záplavu pustošící okolí, ale jistý efekt výron má.

A nikdo si ho nevšímá.

Hodiny na zdi odbíjejí jedenáct. Vstupní hala je plná slabě hrající výtahové lounge odrhovačky a šokujícího optimismu, který má nově příchozím vnutit pocit, že se tady budou mít dobře. (O to větší překvapení, až se pod kobercem objeví lino.)

Za přepážkou sedí sestřička, které zřejmě jedna výplata nepokrývá náklady na tetování a chlast, a tak si stříhla i vrátnou. Spánek se stejně přeceňuje. Piluje si nehty a jedním okem pomrkává po miniaturní televizce pod pultem.

Toník vykročí z výtahu – než ho ta hromada kovu zase pohltí – a pomalu, s dobře zahranou stařeckou neohrabaností, vyrazí k východu.

autor

kniha

rozhovor

UKÁZKA

informace

„Kampak máme namířeno?“ pozdraví ho manikérka, aniž by se na důchodce podívala a všimla si, že má na sobě zbytky čtyř lidí.

„Na p—“ Toníkovu první větu po vtělení zasekne prásknutí dveří požárního východu, o které se opírá udýchaný, za kolena se popadající Richard.

Pohledy obou mužů se střetnou a ve vzduchu se najednou zhmotní Sergio Leone se svou vemlouvavou adorací zaujatých očních bulev. Ennio Morricone se vmísí do výtahovky a zamíchá do ní napětí. Cvrčci necvrkají. Nahrazuje je pilování nehtů. Jemný šelest televize se snaží maskovat za poletující chomáč chrastí.

Čas se zcela vkusně rozhodne zpomalit, hudba se protáhne a pohledy se slijí v dokonalý kruh.

Toník se narovná, změří si multifunkční sestru, v klidu se nadechne a tentokrát se rozhodne, že jeho první větu už nikdo utínat nebude: „Na procházku, Jarmilko, na procházku.“ Usměje se na Richarda, který nevěří vlastním očím, ale zjevně se nehodlá bránit a pomalu zacouvá na požární schodiště.

„Tak dávejte bacha, dědo, venku je to v tuhle hodinu pěkně vostrý.“ Sestřička si prohlédne perfektně opracovaný černý nehet a teprve pak mrkne na Toníka.

Ten už je ale pryč

autor
kniha
rozhovor
ukázka

INFORMACE

Vilém Koubek

Čepel entropie

Vychází 28. srpna

238 stran
Brožované vydání
289 Kč
ISBN 978-80-7577-608-2

Obálku knihy *Čepel entropie* v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy najdete zde:
nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1480

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici
na vyžádání ihned.

